

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)
της 9ης Ιουνίου 1992 *

Στην υπόθεση T-81/91,

Jacques Feltz, μόνιμος υπάλληλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, κάτοικος Greiveldange (Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου), εκπροσωπούμενος από τον Jean-Noël Louis, δικηγόρο Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την έδρα της SARL fiduciaire Myson, 1, rue Glesener,

προσφεύγων,

κατά

Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, εκπροσωπούμενου από τον Jorge Campinos, juriconsulte, και τον Kieran Bradley, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο τη Γενική Γραμματεία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, Kirchberg,

καθού,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της απόφασης του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, της 4ης Φεβρουαρίου 1991, περί μείωσης της διάρκειας αρχαιότητας που πρέπει να ληφθεί υπόψη στο πλαίσιο της μεταφοράς στο κοινοτικό σύστημα των εθνικών συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων του προσφεύγοντος,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους R. García-Valdecasas, Πρόεδρο, R. Schintgen και C. P. Briët, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

Διάταξη

Το ιστορικό της προσφυγής

- 1 Ο προσφεύγων, μόνιμος υπάλληλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (στο εξής: Κοινοβούλιο), διορίστηκε την 1η Ιουλίου 1976 στον βαθμό C 4, κλιμάκιο 1. Πριν εισέλθει στην υπηρεσία του Κοινοβουλίου, είχε καταβάλει εισφορές σε δύο οργανισμούς κοινωνικής ασφάλισης του Λουξεμβούργου, στην Caisse de pensions des employés privés και στο Établissement d'assurance contre la vieillesse et l'invalidité, (στο εξής αντιστοίχως: CPEP και AVI).
- 2 Το 1979, ο προσφεύγων ζήτησε τη μεταφορά των συνταξιοδοτικών του δικαιωμάτων στο κοινοτικό σύστημα.
- 3 Με υπηρεσιακό σημείωμα της 15ης Οκτωβρίου 1979, οι υπηρεσίες του Κοινοβουλίου, κατ' εφαρμογή του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ), του διαβίβασαν τον υπολογισμό των συνταξίμων ετών που προέκυπταν από τη μεταφορά των δικαιωμάτων που είχε αποκτήσει στο CPEP, ανερχομένων σε 3 έτη, 3 μήνες και 2 ημέρες. Με υπηρεσιακό σημείωμα της 5ης Φεβρουαρίου 1980, η διοίκηση του Κοινοβουλίου του διαβίβασε επίσης τον υπολογισμό των συνταξίμων ετών που προέκυπταν από τη μεταφορά των δικαιωμάτων που είχε αποκτήσει στο AVI, ανερχομένων σε 5 έτη, 3 μήνες και 20 ημέρες. Ο προσφεύγων δεν έδωσε, τότε, συνέχεια στο αίτημα μεταφοράς των συνταξιοδοτικών του δικαιωμάτων.
- 4 Το 1985, ο προσφεύγων ζήτησε εκ νέου τη μεταφορά των συνταξιοδοτικών του δικαιωμάτων στο κοινοτικό σύστημα και, παρά το εκπρόθεσμο της αιτήσεώς του, τα δύο ταμεία δέχθηκαν να προβούν σ' αυτήν, κατόπιν επίμονης παρεμβάσεως της διοικήσεως του Κοινοβουλίου, χωρίς ωστόσο να αυξήσουν το δηλωθέν κεφάλαιο το 1979 με τους δεδουλευμένους τόκους της περιόδου 1980 έως 1985.
- 5 Με σημείωμα της 31ης Μαΐου 1985, το AVI πληροφόρησε το Κοινοβούλιο ότι θα του ενέβαζε το ποσό των 369 907 LFR, που αντιπροσώπευε τη μεταφορά των εισφορών του Feltz.

- 6 Με υπηρεσιακό σημείωμα της 18ης Ιουνίου 1985, το Κοινοβούλιο κοινοποίησε στον πρόσφευγοντα πρόταση μεταφοράς των δικαιωμάτων που είχε αποκτήσει στο CPEP, για τα οποία του αναγνώριζε ως συντάξιμα 2 έτη, 9 μήνες και 22 ημέρες. Η εν λόγω μεταφορά πραγματοποιήθηκε τον Σεπτέμβριο 1985.
- 7 Με υπηρεσιακό σημείωμα της 19ης Σεπτεμβρίου 1985, που κοινοποιήθηκε στον πρόσφευγοντα στις 20 Σεπτεμβρίου 1985, οι υπηρεσίες του Κοινοβουλίου όρισαν τον αριθμό των συνταξίμων ετών που έπρεπε να ληφθούν υπόψη, κατά τη μεταφορά των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που απέκτησε ο πρόσφευγών στο AVI, σε 4 έτη, 4 μήνες και 24 ημέρες. Το εν λόγω υπηρεσιακό σημείωμα όριζε επίσης την 6η Αυγούστου 1971 ως ημερομηνία αρχαιότητας.
- 8 Τον Οκτώβριο 1985, το Κοινοβούλιο ρώτησε το CPEP για την καταβολή τόκων επί των εισφορών του πρόσφευγοντος για την περίοδο από τον Απρίλιο 1980 έως τον Σεπτέμβριο 1985.
- 9 Με έγγραφο της 22ας Απριλίου 1986, το Κοινοβούλιο ενημερώθηκε από το CPEP ότι οφείλονταν επιπλέον τόκοι, ανερχόμενοι σε 51 685 LFR.
- 10 Στις 5 Μαΐου 1986, το Κοινοβούλιο εξέδωσε νέα απόφαση η οποία, λαμβανομένων υπόψη των καταβληθέντων από το CPEP τόκων, όριζε την ημερομηνία αρχαιότητας στις 13 Δεκεμβρίου 1967 και τον αριθμό συνταξίμων ετών που πρέπει να ληφθούν υπόψη σε 3 έτη, 5 μήνες και 27 ημέρες.
- 11 Στις 5 Οκτωβρίου 1990, το AVI, με τη σειρά του, πραγματοποίησε έμβασμα για το αντιστοιχούν προς τους οφειλομένους τόκους ποσό. Το εν λόγω έμβασμα είχε ως συνέπεια νέους υπολογισμούς.

- 12 Τον Οκτώβριο 1990, το Κοινοβούλιο επανεξέτασε τον φάκελο της συντάξεως του προσφεύγοντος και μείωσε τον αριθμό των συνταξίμων ετών που έπρεπε να ληφθούν υπόψη βάσει των κτηθέντων στην ΑΒΕ δικαιωμάτων, από 4 έτη, 4 μήνες και 24 ημέρες σε 3 έτη, 6 μήνες και 22 ημέρες. Η διοίκηση του Κοινοβουλίου κοινοποίησε τους νέους αυτούς υπολογισμούς στον προσφεύγοντα με υπηρεσιακό σημείωμα της 4ης Φεβρουαρίου 1991, προσθέτοντας επίσης τους υπολογισμούς που αφορούσαν τα κτηθέντα στο CPEP δικαιώματα, οι οποίοι μείωναν τον αριθμό των συνταξίμων ετών που έπρεπε να ληφθούν υπόψη από 3 έτη, 5 μήνες και 27 ημέρες σε 2 έτη, 2 μήνες και 17 ημέρες.
- 13 Το καθού υποστηρίζει ότι το εν λόγω αποτέλεσμα είναι η συνέπεια της εφαρμογής, για πρώτη φορά, από τη διοίκηση διορθωτικού συντελεστή. Οι υπολογισμοί που είχαν κοινοποιηθεί στον προσφεύγοντα το 1979 και το 1980 ήταν εσφαλμένοι, διότι οι αρμόδιες υπηρεσίες είχαν παραλείψει να εφαρμόσουν τον εφαρμοστέο διορθωτικό συντελεστή στον βασικό μισθό του προσφεύγοντος. Το εν λόγω σφάλμα αποκαλύφθηκε μόνο κατά τον υπολογισμό του εμβάσματος που πραγματοποίησε η AVI τον Οκτώβριο 1990.
- 14 Στις 3 Μαΐου 1991, ο προσφεύγων υπέβαλε διοικητική ένσταση, βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, με την οποία ζητούσε όπως « η διοίκηση ακυρώσει την απόφαση που του επιδόθηκε με έγγραφο της 4ης Φεβρουαρίου 1991, διαβιβάζοντάς του νέον υπολογισμό αναγνωρίσεως συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων και επιβάλλοντάς του να προβεί σε επιλογή χωρίς να του παράσχει τα στοιχεία που θα του επέτρεπαν να ελέγξει τους κοινοποιηθέντες υπολογισμούς αναγνωρίσεως συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων και τους λόγους για τους οποίους αυτός ο τρίτος υπολογισμός είναι ορθότερος από τους δύο προηγούμενους που είναι ευνοϊκότεροι γι' αυτόν ». Προσέθεσε ότι « ενδείκνυται, κατά συνέπεια, η αντικατάσταση της βαλλομένης αποφάσεως με νέα προβαίνουσα σε ορθό, ακριβή και δικαιολογημένο υπολογισμό της αναγνωρίσεως αρχαιότητας των δικαιωμάτων που είχε αποκτήσει πριν από την ανάληψη των καθηκόντων του και επιτρέποντάς του να επιλέξει, εν γνώσει όλων των στοιχείων της υποθέσεως, το σύστημα που είναι ευνοϊκότερο γι' αυτόν. Η διοίκηση, προς τον σκοπό αυτό, υποχρεούται να του παράσχει αυτεπαγγέλτως, λαμβανομένων υπόψη του καθήκοντος μέριμνας της διοικήσεως, των τεχνικών δυσχερειών αυτού του φακέλου και των αρχών που έχει καθιερώσει η απόφαση Schneemann, την τεχνική και οικονομική βοήθεια που θα του επιτρέψει να πραγματοποιήσει την επιλογή στην οποία πρέπει να προβεί ».

- 15 Στις 5 Σεπτεμβρίου 1991, ο Γενικός Γραμματέας του Κοινοβουλίου, ως αρμόδια για τη λήψη αποφάσεων αρχή, απάντησε στη διοικητική ένσταση ως εξής:

« (...) κατόπιν εξετάσεως του φακέλου, αποδεικνύεται ότι οι υπολογισμοί που σας διαβιβάστηκαν το 1985, τη στιγμή που αποφασίσατε να μεταφέρετε τα εθνικά σας συνταξιοδοτικά δικαιώματα στο κοινοτικό σύστημα, ήταν εσφαλμένοι.

Κατά συνέπεια, έδωσα τις αναγκαίες οδηγίες στη διοίκηση να θέσει στη διάθεσή σας τον υπολογισμό των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων στα οποία θα είχατε δικαίωμα, αν δεν είχατε πραγματοποιήσει μεταφορά το 1985 (...) ».

Η διαδικασία

- 16 Υπ' αυτές τις συνθήκες, με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 15 Νοεμβρίου 1991, ο Feltz άσκησε την υπό κρίση προσφυγή, η οποία πρωτοκολλήθηκε με τον αριθμό Τ-81/91, ζητώντας από το Πρωτοδικείο:

« να διαπιστώσει ότι:

η διοίκηση υποχρεούται να παράσχει αυτεπαγγέλτως στον προσφεύγοντα την τεχνική και οικονομική βοήθεια που θα του επιτρέψει να ασκήσει εν πλήρη γνώσει της υποθέσεως το δικαίωμα που του παρέχει τὸ άρθρο 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του ΚΥΚ.

Με την απόφασή του:

- 1) να ακυρώσει την απόφαση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 4ης Φεβρουαρίου 1991 περί μειώσεως της αρχαιότητας που πρέπει να ληφθεί υπόψη στο πλαίσιο της μεταφοράς των εθνικών συνταξιοδοτικών του δικαιωμάτων στο κοινωνικό σύστημα.

2) να καταδικάσει το καθού στα δικαστικά έξοδα. »

- 17 Στις 21 Νοεμβρίου 1991, η διοίκηση του Κοινοβουλίου απέστειλε έγγραφο στα δύο εθνικά ταμεία, το CPEP και το AVI, με το οποίο ζήτησε από αυτά να της γνωρίσουν υπό ποίους όρους θα εδέχοντο την επιστροφή του καταβληθέντος ποσού και ποίο θα ήταν το ποσό της καταβλητέας από τους εν λόγω οργανισμούς στον Feltz συντάξεως κατά τη συμπλήρωση από αυτόν της ηλικίας συνταξιοδότησεως στην περίπτωση που δεν θα είχε πραγματοποιηθεί η μεταφορά.
- 18 Στις 27 Νοεμβρίου 1991, το AVI απάντησε ότι δεν εδέχετο την επαναμεταφορά των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων του προσφεύγοντος. Το AVI κοινοποίησε επίσης τον υπολογισμό του ποσού της συντάξεως την οποία θα εδικαιούτο ο προσφεύγων εάν η μεταφορά δεν είχε γίνει το 1985. Το CPEP πληροφόρησε τη διοίκηση ότι η επαναμεταφορά δεν ήταν δυνατή.
- 19 Στις 15 Ιανουαρίου 1992, ο Γενικός Γραμματέας του Κοινοβουλίου απέστειλε στον προσφεύγοντα το εξής έγγραφο:

« Οι υπηρεσίες μου μόλις πληροφορήθηκαν ότι το Caisse de pensions des Employés privés (CPEP), καθώς και το Établissement d' assurance contre la vieillesse et l' invalidité (AVI) αρνήθηκαν να δεχθούν την ενδεχόμενη επιστροφή των εμβασθέντων στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ποσών βάσει της μεταφοράς συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων.

Πράγματι, δεν υπάρχει καμία νομοθετική διάταξη που να επιτρέπει την ακύρωση μιας τέτοιας μεταφοράς. Εξάλλου, το CPEP αρνήθηκε να προβεί, προς ενημέρωση, στον υπολογισμό της συντάξεως στην οποία θα είχατε δικαίωμα εάν δεν είχε γίνει η μεταφορά, θεωρώντας ότι ήταν περιττό να προβεί σε εκτίμηση για πρώην ασφαλισμένο του οποίου η ασφαλιστική σταδιοδρομία είχε εκκαθαριστεί.

Δεδομένου ότι είχατε υπογράψει την αίτηση εξαγοράς των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων βάσει του υπολογισμού των συνταξίμων ετών που έγινε στις 18.6.1985 για το CPEP και στις 20.6.1985 για το AVI και συνειδητοποιώντας τον περίπλοκο χαρακτήρα

των αριθμητικών πράξεων του υπολογισμού εξαγοράς των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων, ζήτησα από τις υπηρεσίες μου να αναγνωρίσουν τους πραγματοποιηθέντες το 1985 υπολογισμούς ως οριστικούς. Μόνον οι εμβασθέντες το 1990 από το AVI τόκοι θα μετατραπούν σε κοινοτικά συντάξιμα έτη βάσει υπολογισμών στους οποίους εφαρμόστηκε ο διορθωτικός συντελεστής.

Κατά συνέπεια, δεδομένου ότι οι αναθεωρηθέντες υπολογισμοί της 17ης Οκτωβρίου 1990 και 4ης Φεβρουαρίου 1991 θεωρούνται άκυροι, θα μπορέσετε να τύχετε του μεγίστου ποσοστού συντάξεως μόλις συμπληρώσετε ηλικία 60 ετών και 2 μηνών. ».

- 20 Στις 20 Ιανουαρίου 1992, το Κοινοβούλιο προέτεινε κατά της προσφυγής ένσταση απαραδέκτου για τον λόγο ότι το έγγραφο του Γενικού του Γραμματέα της 5ης Σεπτεμβρίου 1991 αποτελεί ρητή απόφαση που δέχεται τη διοικητική ένσταση του προσφεύγοντος της 3ης Μαΐου 1991. Με αυτή την ένσταση, το Κοινοβούλιο ζήτησε από το Πρωτοδικείο να κρίνει ότι η υπό κρίση προσφυγή είναι άνευ αντικειμένου και απαραδέκτη και να αποφανθεί κατά νόμο επί των δικαστικών εξόδων. Το Κοινοβούλιο διευκρίνισε, κατά την πρόταση της εν λόγω ενστάσεως, ότι ο Γενικός του Γραμματέας είχε κοινοποιήσει στη διοίκησή του οδηγίες, στις 5 Σεπτεμβρίου 1991, δηλαδή την ίδια ημέρα της αποστολής της απαντήσεως στη διοικητική ένσταση, που είχαν ως εξής:

« Όπως προκύπτει από τον φάκελο που διαβιάσατε στη Νομική Υπηρεσία γι' αυτή τη διοικητική ένσταση, όλοι οι υπολογισμοί αναγνωρίσεως συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που κοινοποιήθηκαν στον προσφεύγοντα μεταξύ 1979 και 1990 ήσαν εσφαλμένοι, λόγω μη εφαρμογής του διορθωτικού συντελεστή στον βασικό μισθό.

Για να αποκατασταθούν τα ζημιογόνα αποτελέσματα αυτού του σφάλματος, σας παρακαλώ να θέσετε στη διάθεση του προσφεύγοντος τον υπολογισμό των εθνικών συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που θα εδικαιούτο αν δεν είχε προβεί στη μεταφορά το 1985 και να διαπραγματευθείτε, ενδεχομένως, την επαναμεταφορά των εν λόγω δικαιωμάτων στο εθνικό σύστημα. »

- 21 Ο προσφεύγων υπέβαλε, στις 9 Μαρτίου 1992, τις παρατηρήσεις του επί της εν λόγω ενστάσεως, με τις οποίες ισχυρίστηκε ότι, όταν οι υπηρεσίες του Κοινοβουλίου του

κοινοποίησαν, στις 4 Φεβρουαρίου 1991, διορθωτικό υπολογισμό των συνταξίμων ετών που ελήφθησαν υπόψη στο πλαίσιο της μεταφοράς των συνταξιοδοτικών του δικαιωμάτων, το έπραξαν διότι θεωρούσαν εσφαλμένους τους προηγούμενους υπολογισμούς. Επομένως, το έγγραφο της 5ης Σεπτεμβρίου 1991 επιβεβαιώνει απλώς ότι οι υπολογισμοί του 1985 ήταν εσφαλμένοι, χωρίς ωστόσο να αμφισβητηθούν οι κοινοποιηθέντες στις 4 Φεβρουαρίου 1991 υπολογισμοί. Εξάλλου, ο προσφεύγων θεωρεί ότι, αν είχε λάβει γνώση των δοθεισών από τον Γενικό Γραμματέα στη διοίκηση του Κοινοβουλίου οδηγιών, θα είχε μπορέσει να ζητήσει από την εν λόγω διοίκηση να διευκρινίσει την έννοια της απαντήσεως της 5ης Σεπτεμβρίου 1991 και δεν θα υποχρεωνόταν να ασκήσει την υπό κρίση προσφυγή ακυρώσεως. Κατά τη γνώμη του προσφεύγοντος, η διοίκηση του Κοινοβουλίου φαίνεται να επανεξέτασε τον φάκελο μόνο μετά την επίδοση της προσφυγής του. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι το Κοινοβούλιο δέχθηκε τη διοικητική του ένσταση της 3ης Μαΐου 1991 μόλις με την απόφαση της 15ης Ιανουαρίου 1992 και, γι' αυτόν τον λόγο, ζητεί από το Πρωτοδικείο να απορρίψει την ένσταση απαραδέκτου που προέτεινε το καθού και, κατά συνέπεια, να διατάξει τη συνέχιση της διαδικασίας επί της ουσίας της υποθέσεως, τουλάχιστον όσον αφορά τα δικαστικά έξοδα.

Επί της ελλείψεως αντικειμένου της διαφοράς και επί των δικαστικών εξόδων

- 22 Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι το έγγραφο του Γενικού Γραμματέα του Κοινοβουλίου της 5ης Σεπτεμβρίου 1991 δεν μπορεί να θεωρηθεί ως απόφαση δεχόμενη τη διοικητική ένσταση του προσφεύγοντος. Είναι αληθές ότι ο Γενικός Γραμματέας επισημαίνει ότι έδωσε τις αναγκαίες οδηγίες στις υπηρεσίες του για να θέσουν στη διάθεση του προσφεύγοντος τον υπολογισμό των εθνικών συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων, τα οποία θα εδικαιούτο αν δεν είχε ζητήσει τη μεταφορά τους το 1985· το περιεχόμενο, ωστόσο, των εν λόγω οδηγιών δεν είχε παρατεθεί στο έγγραφο της 5ης Σεπτεμβρίου 1991 και περιήλθε σε γνώση του προσφεύγοντος μόνο με την ένσταση απαραδέκτου του Κοινοβουλίου. Γι' αυτό, δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα, από τη μόνη ανάγνωση του περιεχομένου του εγγράφου της 5ης Σεπτεμβρίου 1991, ότι αυτό αποτελούσε ευνοϊκή απάντηση. Αντιθέτως, επαναβεβαιώνει τη γενόμενη από τις υπηρεσίες του Κοινοβουλίου διαπίστωση, δηλαδή ότι ήταν εσφαλμένοι οι γενόμενοι το 1985 υπολογισμοί.
- 23 Το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι ο Γενικός Γραμματέας του Κοινοβουλίου, μόλις με το έγγραφο της 15ης Ιανουαρίου 1992 πληροφόρησε τον προσφεύγοντα ότι οι αναθεωρηθέντες υπολογισμοί της 17ης Οκτωβρίου 1990 και 4ης Φεβρουαρίου 1991, αντιστοίχως,

έπρεπε να θεωρηθούν άκυροι και ότι είχε ζητήσει από τις υπηρεσίες του να αναγνωρίσουν ως οριστικούς τους γενομένους το 1985 υπολογισμούς.

- 24 Ο προσφεύγων, παρόλον ότι αναγνωρίζει ότι το έγγραφο της 15ης Ιανουαρίου 1992 ικανοποιεί τα αιτήματά του, δεν παραιτήθηκε από την προσφυγή και ζήτησε από το Πρωτοδικείο να διατάξει τη συνέχιση της διαδικασίας επί της ουσίας της υποθέσεως, τουλάχιστον όσον αφορά τα δικαστικά έξοδα.
- 25 Ενόψει αυτών των στοιχείων, το Πρωτοδικείο θεωρεί, καταρχάς, ότι η προσφυγή ήταν παραδεκτή κατά τον χρόνο ασκήσεώς της, η απόφαση όμως του Κοινοβουλίου της 15ης Ιανουαρίου 1992 κατήργησε το αντικείμενο της διαφοράς μεταξύ του προσφεύγοντος και του Κοινοβουλίου. Επομένως, υπάρχει κατάργηση της δίκης.
- 26 Ομοίως, το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι, ελλείψει παρατήσεως εκ μέρους του προσφεύγοντος, δεν συντρέχει λόγος εκκαθαρίσεως των δικαστικών εξόδων σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 87, παράγραφος 5, του Κανονισμού Διαδικασίας, αλλά πρέπει η εν λόγω εκκαθάριση να γίνει σύμφωνα με το άρθρο 87, παράγραφος 6, του εν λόγω κανονισμού που ορίζει ότι, σε περίπτωση καταργήσεως της δίκης, το Πρωτοδικείο κανονίζει τα έξοδα κατά την κρίση του.
- 27 Στην προκειμένη περίπτωση, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι οι υπηρεσίες του Κοινοβουλίου προέβησαν σε διαβήματα προς τους οργανισμούς κοινωνικής ασφαλίσεως για τους οποίους πρόκειται, τα οποία κατέληξαν στο αρνητικό αποτέλεσμα που διαλαμβάνεται στο ανωτέρω ιστορικό της προσφυγής, μόλις μετά την άσκηση της προσφυγής από τον προσφεύγοντα και ότι το Κοινοβούλιο δεν ικανοποίησε τον προσφεύγοντα παρά στις 15 Ιανουαρίου 1992.

- 28 Λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι ο προσφεύγων πέτυχε την ικανοποίηση των αιτημάτων του εκ μέρους του Κοινοβουλίου μετά την άσκηση της προσφυγής, από την οποία όμως δεν παραιτήθηκε, το Πρωτοδικείο κρίνει δίκαιο όπως το Κοινοβούλιο φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα και τα δύο τρίτα των δικαστικών εξόδων του προσφεύγοντος, ο οποίος θα φέρει το εν τρίτον των δικών του δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τέταρτο τμήμα)

διατάσσει:

- 1) Καταργείται η δίκη.
- 2) Το Κοινοβούλιο φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα και τα δύο τρίτα των δικαστικών εξόδων του προσφεύγοντος, ο οποίος φέρει το εν τρίτον των δικών του δικαστικών εξόδων.

Δημοσιεύθηκε στο Λουξεμβούργο στις 9 Ιουνίου 1992.

Ο Γραμματέας
H. Jung

Ο Πρόεδρος
R. García-Valdecasas